

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **Y. K.**
bytem X.
zastoupen advokátem JUDr. Milanem Štembergem
sídlem Cyrila Boudy 1444, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Praze**
sídlem nám. Hrdinů 1300/11, 140 65 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 9 SPR 162/2023-55 z 9. 6. 2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

- 1. Žalobce se žádostí z 8. 12. 2023 (doplněnou 5. 1. 2024) domáhal po žalovaném informace o všech zpracováních svých osobních údajů, k nimž došlo či dochází u Policie České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

(dále „PČR“) od 8. 7. 2017 do 5. 1. 2024, pokud se tak stalo či děje na základě souhlasu, svolení, pokynu či podnětu žalovaného ke konkrétně specifikované činnosti pod písm. b) doplnění žádosti, a to s odkazem na čl. 14 směrnice 2016/680¹ a § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále „ZOÚ“). Žalovaný žádosti nevyhověl s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ, neboť svým zaměřením jako celek spadá do skupiny žádostí, u kterých by vyhovění mohlo ohrozit zájmy v tomto ustanovení vyjmenované. Žalovaný jí tedy podle svého názoru nemohl vyhovět bez ohledu na to, zda žalobcovy osobní údaje (ne)zpracovával či (ne)zpracovává.

2. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou a zdejší soud je rozsudkem 18 A 23/2024-56 z 26. 2. 2025 zrušil, neboť jeho odůvodnění ani předložený spisový materiál mu neumožnily posoudit zákonnost postupu žalovaného, a do dalšího řízení uložil žalovanému zejména doplnit do spisu relevantní podklady. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost s žádostí o přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal a rozsudkem 3 As 34/2025-80 z 15. 10. 2025 ji zamítl.
3. Dne 9. 6. 2025 vydal žalovaný sdělení o opětovném nevyhovění žádosti, specifikované v záhlaví tohoto rozsudku (dále „*napadené rozhodnutí*“), které znovu odůvodnil poukazem na § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Žalovaný upozornil na § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ, který spravujícímu orgánu v odůvodněných případech umožňuje informovat žadatele, jejichž osobní údaje zpracovává, shodným způsobem jako ty, jejichž osobní údaje nezpracovává, tedy jejich žádosti nevyhovět nebo jim poskytnout klamavou negativní informaci o nezpracovávání jeho osobních údajů. Zopakoval, že žádosti nelze ani zčásti vyhovět bez ohledu na to, zda požadované údaje (ne)zpracovával či (ne)zpracovává. Žalovaný do spisu doplnil relevantní podklady, které jej k tomuto závěru vedly. Poukázal na princip neveřejnosti postupů orgánů činných v trestním řízení (dále „OČTŘ“), přičemž neshledal důvody pro prolomení tohoto principu ustanoveními ZOÚ. Obecně rozvedl, že pozitivní i negativní informace je způsobila narušit smysl a účel trestního řízení, když může žadateli napovědět, zda se trestní řízení vedlo či vede (resp. u jakého OČTŘ). Žalovaný též konstatoval, že posouzení možného ohrožení účelu trestního řízení poskytnutím dané informace je možné učinit toliko v rámci trestního řízení, nikoliv ve správním řízení. Na závěr zdůraznil, že není oprávněný k vyřízení té části žádosti, která se vztahuje k PČR, neboť není spravujícím orgánem osobních údajů žadatele zpracovávaných policií.

2. Průběh soudního řízení.

4. **Žalobce v žalobě** primárně namítal, že žalovaný ignoroval závazný právní názor zdejšího soudu, když bez bližšího odůvodnění dospěl k totožnému závěru jako v prvním sdělení. Ačkoliv žalovaný poznamenal, že si opatřil relevantní podklady, v napadeném rozhodnutí je nekonkretizoval, neanalyzoval a nesdělil, jak ovlivnily jeho rozhodovací proces. Žalobce zároveň z této skutečnosti dovodil, že žalovaný jeho osobní údaje zpracovává, neboť provedl vyhledávání a posouzení osobních údajů žadatele. To činí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se opírá zejména o utajení existence těchto údajů z důvodu ochrany zájmů v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ, vnitřně rozporným. Výše uvedeným způsobem jednal žalovaný

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV.

v rozporu i s usnesením NSS o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané žalovaným. Jejím podáním se snažil obejít individuální posouzení věci a opatření si řádné a úplné spisové dokumentace. Tu nakonec ani nepředložil soudu za účelem posouzení zákonnosti jeho postupu.

5. Žalovaný porušil čl. 15 odst. 1 a 3 směrnice 2016/680, když žalobci odepřel poskytnout informaci, aniž by provedl individuální posouzení případu v kontextu omezení jeho základního práva a ozřejmil důvody takového odepření. Žalobce byl přesvědčen, že postup žalovaného není proporcionální zejména s poukazem na několikaletý odstup požadovaných údajů od současnosti. Žalobce totiž zdůrazňoval ve své žádosti konkrétní data 8. 7. – 2. 8. 2017 a konkrétní typy sledovacích činností. Nepožadoval informace o zpracování osobních údajů ve spojení s aktuálními informacemi. Žalovaný nesprávně vyložil výjimku umožňující nevyhovět žádosti žadatelů podle § 28 odst. 2 ZOÚ, resp. čl. 15 odst. 3 směrnice 2016/680, jestliže vytvořil výjimku pro všechny činnosti vymáhání práva. Jedná se o výjimku, která by se měla používat restriktivně, nikoliv plošně. Taková aplikace by totiž učinila § 28 odst. 1 ZOÚ, resp. čl. 14 směrnice 2016/680 zcela bezvýznamným.
6. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný zavedl nový koncept „kvalifikovaných informací“ a tvrdil, že tato zvláštní kategorie je automaticky vyňata ze zveřejnění, což odporuje čl. 2 odst. 3 Ústavy. Nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že není orgánem oprávněným k posouzení části žádosti týkající se PČR. Za účelem nápravy mezery v odpovědnosti navrhl zapojení Policejního prezidia.
7. Nakonec žalobce navrhl uložení pořádkové pokuty podle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále „s. ř.“) ve spojení s § 53 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, (dále „o. s. ř.“) za záměrné komplikování řízení a nedbání pokynů zdejšího soudu. Vyhradil si i právo uplatňovat nároky na náhradu majetkové i nemajetkové újmy.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** shrnul svou funkci jakožto OČTŘ, který klade důraz na efektivitu a ochranu trestního řízení jako celku ve světle jeho neveřejnosti. Poznamenal, že by konkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí vedlo k prozrazení fakticky požadované informace. V té souvislosti poukázal na § 28 odst. 3 ZOÚ, který předpokládá možné ohrožení činnosti OČTŘ. Setrval na svém názoru, že ani ZOÚ nemůže základní principy trestního práva prolomit. To dovozoval mimo jiné i ze skutečnosti, že právní úprava Hlavy III. v ZOÚ je výsledkem implementace směrnice 2016/680. Pokud by chtěl zákonodárce základní principy prolomit, nezvolil by formu směrnice, která na rozdíl od nařízení poskytuje členským státům míru volnosti v přizpůsobení vnitrostátní právní úpravě. Na závěr žalovaný připomněl, že ve správním soudnictví a odvozeně ani ve správním řízení nelze přezkoumávat zásadně ani oprávnění, aktivity a postupy státního zastupitelství vedeného podle zákona o státním zastupitelství, a to jak v oblasti trestní, tak netrestní (srov. rozsudky NSS 2 Aps 1/2004-55 z 18. 5. 2005 a 1 As 113/2010-77 z 12. 1. 2011).
9. **Městský soud v Praze rozsudkem 10 A 69/2025-35 z 30. 10. 2025** napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost. Podle jeho názoru žalovaný nedostal požadavkům vyplývajícím z předchozího zrušujícího rozsudku 18 A 23/2024-56. Konstatoval, že žalovaný si závazný právní názor zjevně vyložil tím způsobem, že je postačující, pokud do spisové dokumentace doplní podklad osvědčující okolnost, zda údaje žalobce zpracovával či nikoliv. Podotkl, že není jeho úkolem nahrazovat úvahu správního orgánu, pokud se jedná o možné ohrožení veřejného zájmu podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přistoupil k aplikaci výjimky plošně. Odvolal se při tom na neveřejnost trestního

řízení a Centrální evidence stíhaných osob (dále jen „CESO“). Zdejší soud však žalovaného již ve svém předchozím zrušujícím rozsudku upozornil, že poskytnutí údajů nelze paušálně odmítnout toliko s odkazem na možnou povahu informace (její formální zařazení). Jakékoliv individuální posouzení pak zcela postrádala i spisová dokumentace zneprístupněná žalobci. Dle mínění soudu bylo povinností žalovaného ozřejmit v obsahu spisové dokumentace úvahy, které jej vedly k závěru o nutnosti odepření informace z důvodu ochrany veřejného zájmu.

10. **Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost**, které NSS rozsudkem 1 As 191/2025-37 z 18. 12. 2025 vyhověl, rozhodnutí zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS dospěl k závěru, že žalovaný žádost žalobce posoudil individuálně na základě podkladů, které jsou již spisové dokumentace. Své úvahy žalovaný dostatečně ozřejmil ať už v napadeném rozhodnutí, tak právě ve spisové dokumentaci. Postup žalovaného shledal přezkoumatelným a souladným s vyřčenými právními názory v předchozích rozsudcích v téže věci. Na závěr NSS také podotkl, že napadené rozhodnutí ob stojí z hlediska poměřování veřejných zájmů.
11. Po vrácení věci z NSS poskytl zdejší soud účastníkům řízení možnost se k věci znovu vyjádřit. Této možnosti využil žalovaný, který stručně odkázal na závěry uvedené ve svém vyjádření k žalobě.

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky řízení.

12. S ohledem na dosavadní průběh řízení je zjevné, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná a podala ji včas osoba oprávněná.
13. Ve věci rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně v obou vyjádřeních uvedl, že s tímto postupem souhlasí, a žalobce s ním po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas. Důvodem pro opačný postup nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
14. Podstatou sporu je posouzení, zda v projednávaném případě postupoval žalovaný přezkoumatelně a zákonně, když žalobci na jeho žádost neposkytl osobní údaje podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ.

3.2. Relevantní právní úprava.

15. Spravující orgán ve světle čl. 14 směrnice 2016/680 a navazující právní úpravy v § 28 odst. 1 ZOÚ zásadně informuje subjekt údajů o zpracování jeho osobních údajů. To ostatně vyplývá i z bodu 43 odůvodnění směrnice, který stanoví, že každá fyzická osoba by měla mít právo na přístup ke shromážděným osobním údajům, jež se jí týkají, a měla by toto právo moci uplatňovat snadno a v přiměřených intervalech, aby byla informována o jejich zpracování a mohla si ověřit jeho zákonnost.
16. Výše uvedené právo subjektu údajů však není bezbřehé. Základ pro omezení práva subjektu na informační sebeurčení – ať už formou úplného či částečného odepření poskytnutí informace nebo záměrně klamavého sdělení negativní informace – představuje čl. 15 směrnice 2016/680. Důvodem je ochrana veřejného zájmu blíže specifikovaná v jeho odst. 1. Český zákonodárce tuto právní úpravu transponoval do § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ. V odst. 2 umožňuje spravujícímu orgánu neposkytnout úplně či částečně informace o zpracování

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

osobních údajů žadateli za situace, že by tím ohrozil veřejný zájem konkretizovaný pod písm. a) – d). V odst. 3 rozvíjí ochranu veřejného zájmu ještě o krok dále a dovoluje spravujícímu orgánu záměrně klamavě poskytnout žadateli negativní informaci, jestliže by vyhověním žádosti či sdělením o jejím nevyhovění, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle odst. 2.

17. Žalovaný setrval na naplnění důvodu pro odepření poskytnutí informací dle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ i poté, co si opatřil podklady. Základním východiskem pro zákonnost tohoto postupu je okolnost, že žalovaný v poskytnutí pozitivní či negativní informace o zpracování osobních údajů žalobce shledá ohrožení úkolů v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů a dalších „bezpečnostních úkolů“. Soud nesporně, že se vymezený okruh požadovaných informací žalobcem dá zařadit pod úkony přípravného řízení vymezené ve výše zmíněném ustanovení. Jak zdejší soud, tak NSS však dovodil, že plošné znepřístupnění informací o zpracování údajů (potenciálně) zpracovávaných v souvislosti s trestním řízením nemůže obstát, neboť by § 28 odst. 1 ZOÚ či čl. 14 směrnice 2016/680 postrádaly smyslu (srov. rozsudek zdejšího soudu 18 A 23/2024-56 a rozsudek NSS 3 As 34/2025-80). Zároveň již zdejší soud poukazoval na fakt, že český zákonodárce nevyužil možnosti nabízené čl. 15 odst. 2 směrnice 2016/680 a nezavedl kategorii informací, která se nebude jen na základě svého zařazení plošně poskytovat (srov. body 43-45 rozsudku zdejšího soudu 18 A 23/2024-56). Koncepce § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ je postavena na důvodech, kdy pro ohrožení či ochranu stanovených zájmů dojde k omezení přístupu ve smyslu čl. 15 odst. 1 směrnice 2016/680. Pokud někdo tedy žádá údaje o své osobě, které potenciálně spadají pod výjimku z poskytování podle ZOÚ, je spravující orgán povinen tuto žádost s ohledem na zjištěný skutkový stav individuálně posoudit (srov. i bod 44 odůvodnění směrnice 2016/680). Jinými slovy, je stěžejní, aby si spravující orgán kladl otázku, zda by sdělení pozitivní či negativní informace v individuálním případě a konkrétnímu žadateli mohlo ohrozit veřejný zájem v účinném potírání kriminality specifikovaný v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ.
18. Jak uvedl NSS v bodě 28 rozsudku 3 As 34/2025: *„Nejvyšší správní soud vnímá důležitost ochrany stěžovatelem akcentovaného veřejného zájmu na účinném vyšetřování trestné činnosti. S tím může v odůvodněných případech souviset i odepření poskytnutí údajů, respektive využití výjimky dle § 28 odst. 3 ZOÚ. Pokud však ZOÚ (v rámci transpozice směrnice 2016/680) upravuje takto specifický postup, který výrazně omezuje právo na informace o zpracovávaných údajích, je třeba příslušnou právní úpravu vykládat restriktivně takovým způsobem, aby tím nedošlo k úplnému faktickému vyprázdnění uvedeného práva. To předně znamená, že k využití výjimky je třeba přistupovat zdrženlivě a aplikovat ji jen a pouze tehdy, je-li to toho času nezbytně nutné za účelem ochrany zájmů uvedených v § 28 odst. 2 ZOÚ. Nelze tak kupříkladu paušálně tvrdit, že by nikdy nebylo možné poskytovat informace o údajích shromažďovaných orgány činnými v trestním řízení, ale je vždy třeba vážit každý případ individuálně. Pokud však již spravující orgán přikročí k neposkytnutí informací, je v takovém případě nezbytné, aby důvody svého postupu náležitě zdokumentoval (viz § 28 odst. 4 ZOÚ) a tuto dokumentaci (byť nebude přístupná samotnému žadateli a ten o její existenci ani nebude vědět) poskytl v případě následného soudního přezkumu správnímu soudu za účelem ověření zákonnosti jeho postupu.“*
19. Podle bodu 45 odůvodnění směrnice 2016/680 by samotné omezení či odmítnutí informovat žadatele měl spravující orgán sdělit písemně tak, aby obsahovalo věcné nebo právní důvody, které k danému rozhodnutí spravující orgán vedly. To však z logiky věci není bezvýjimečné. Samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí by totiž mohlo napovědět, zda spravující

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

orgán osobními údaji žadatele disponuje, či nikoliv. Na to ostatně poukazoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce naopak v napadeném rozhodnutí postrádal bližší odůvodnění opětovného neposkytnutí informace a konkretizaci relevantních podkladů. Soud k tomu předně uvádí, že do sdělení spravujícího orgánu je zcela legitimní neuvádět podrobnosti, které spravující orgán vedly k uplatnění výjimek v § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ, jestliže by samo takové odůvodnění ohrožovalo stanovené veřejné zájmy (srov. i bod 44 odůvodnění směrnice 2016/680). Tyto závěry pak podporuje i rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) *Ligue des droits humains*, věc C-333/22 z 16. 11. 2023. Použitelnost jeho závěrů na nynější věc potvrdil i NSS v rozsudku 3 As 34/2025-80. Tento řešil výklad související úpravy čl. 17 odst. 3 směrnice 2016/680, který se týká otázky výkonu práv subjektů údajů prostřednictvím dozorového orgánu a následného přezkumu výstupu dozorového úřadu. Plyne z něj, že citované ustanovení umožňuje členským státům omezit v určitých případech odůvodnění rozhodnutí dozorového úřadu. To se může výjimečně redukovat jen na konstatování, že provedl veškerá nezbytná ověření nebo přezkum. Zdejší soud již v rozsudku 18 A 23/2024-56 dovodil, že totéž může jistě platit obdobně i pro samotný spravující orgán.

20. Žadatel se však následně ocitá v tzv. informačním vakuu. V situaci, kdy spravující orgán poskytne negativní informaci – tedy buď skutečně žádné údaje o žadateli neshromažďuje, nebo je sice shromažďuje, avšak má za to, že by jejich zpřístupněním došlo k ohrožení zájmů uvedených v § 28 odst. 2 téhož zákona – uplatní zákonem stanovenou výjimku z poskytování informací a odpoví záměrně nepravdivě (či jiným způsobem, který neohroží veřejný zájem). Žadatel však v každém případě disponuje toliko negativní odpovědí spravujícího orgánu a není s to zjistit, o kterou z uvedených variant se jedná. V situaci, kdy spravující orgán neposkytne informaci o zpracování osobních údajů z důvodu možného ohrožení veřejného zájmu, jako tomu bylo v projednávaném případě, se žadatel taktéž ocitá v tzv. informačním vakuu. Není totiž schopen posoudit zákonnost důvodů, které k odeprání vedly, neboť obdobně jako v odst. 3 by již samotné konkretizování těchto důvodů v napadeném rozhodnutí mohlo vést k ohrožení veřejného zájmu. Jak k situaci žadatele poznamenal NSS v bodě 23 rozsudku 3 As 34/2025-80: *„Žádný přínos by pro něj nemělo ani nahlédnutí do pomocné dokumentace vedené k žádosti, neboť ta zpravidla nebude žádné relevantní údaje obsahovat. Zákon sice v § 28 odst. 4 spravujícímu orgánu ukládá, aby o důvodech svého postupu vedl dokumentaci, ta by však nemohla být z pochopitelných důvodů žalobci zpřístupněna a v případné přístupné části dokumentace by o nich nebyla žádná zmínka. Právě tato (neveřejná, utajovaná) dokumentace podle § 28 odst. 4 ZOÚ pak slouží k případnému přezkumu soudnímu.“*
21. Žadatel se tedy ze sdělení spravujícího orgánu ani z přístupné části dokumentace k žádosti nedozví nic o důvodech, které k nevyhovění žádosti vedly. Má-li podezření, že odpověď spravujícího orgánu je nepravdivá či neúplná, nebo že pro uplatnění zákonné výjimky nejsou splněny podmínky, nemá s ohledem na panující informační disproporci mezi jím a spravujícím orgánem žádnou možnost své tvrzení prokázat. Je tedy nucený tzv. „střílet naslepo“.
22. NSS ve svých rozsudcích 3 As 34/2025-80, 1 As 45/2025-41 z 23. 6. 2025 a na něj navazujících 1 As 46/2025-41 z 16. 7. 2025 a 1 As 47/2025-37 z 30. 7. 2025 podotkl, že tuto situaci je nutné připodobnit přezkumu rozhodnutí, jejichž obsah závisí na obsahu utajovaných informací. U nich NSS dovodil, že: *„účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

„supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými“ (srov. rozsudek NSS 7 As 31/2011-101 z 25. 11. 2011, či nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 41/02 z 28. 1. 2004 či II. ÚS 377/04 z 6. 9. 2007). Ve vztahu k informacím, které nejsou účastníku řízení zpřístupněny, vychází NSS konstantně z předpokladu, že napadené rozhodnutí přezkoumávají správní soudy i nad rámec žalobních bodů. Postupem podle § 75 odst. 2 s. ř. s. by totiž došlo k faktickému odepření soudní ochrany.

23. Oproti utajovaným informacím je však situace spravujícího orgánu při aplikaci § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ částečně specifická. Spravující orgán totiž mnohdy nemůže ve svém sdělení konkretizovat důvody, které jej vedly k určité odpovědi. Nejvyšší správní soud upozornil, že *„tím spíše zde musí platit, že je třeba nalézt rovnováhu mezi dvěma protichůdnými zájmy – zájmem na zajištění spravedlivého procesu spočívajícím v řádném a plnohodnotném přezkoumání napadeného správního rozhodnutí a ochranou utajovaných informací, potažmo v posuzované věci zájmů uvedených v § 28 odst. 2 ZOÚ. Této rovnováhy však nelze dosáhnout jinak, než že na sebe soud převezme odpovědnost za kontrolu zákonnosti postupu spravujícího orgánu, aniž by kladl na žadatele o informace nepřiměřený, ne-li přímo nesplnitelný, požadavek spočívající v unesení důkazního břemene a břemene tvrzení.“* Tyto závěry NSS opřel o již zmiňovaný rozsudek SDEU C-333/22, v němž SDEU vyzdvihl nutnost ověření existence legitimního účelu odepření informací a s tím související zajištění účinné soudní ochrany.
24. Aby však soud mohl dostát své povinnosti suplovat aktivitu žalobce a přezkoumat relevanci nezpřístupněných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými, musí mít neomezený přístup ke spisové dokumentaci vedené spravujícím orgánem ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ. Z obsahu dokumentace musí být patrné, zda spravující orgán údaje žadatele zpracoval či nikoliv, popřípadě v jaké souvislosti, či v čem jsou tyto údaje relevantní z pohledu chráněných zájmů, o něž spravující orgán odepření či omezení informování opírá (bod 32 rozsudku NSS 3 As 34/2025-80 a bod 41 rozsudku zdejšího soudu 18 A 23/2024-56).

3.3. Aplikace relevantní právní úpravy na projednávaný případ.

25. NSS, vycházející z výše rozvedené právní úpravy a judikatury, v rozsudku 1 As 191/2025-37, jenž je pro zdejší soud právně závazný, konstatoval, že:

[35] *Při opětovném posouzení žádosti setrval stěžovatel v napadeném rozhodnutí na svém dřívějším závěru, a to že žádosti nelze s ohledem na povahu požadovaných informací vyhovět. V zásadě tedy předestřel podobnou argumentaci jako prvně (byť podrobnější a doplněnou o další úvahy). Současně však do spisu založil listiny, z nichž je zřejmé, že tentokrát zjišťoval, zda údaje žalobce zpracovává či nikoliv. Ve spisové dokumentaci, kterou stěžovatel předložil (a kterou Nejvyšší správní soud vyloučil z nahlížení a vede ji v neveřejném režimu), jsou založené i další listiny (interní komunikace), z nichž vyplývá, že stěžovatel zvažoval, jakým způsobem má žadateli odpovědět [aby nedošlo k ohrožení plnění úkolů v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování a stíhání trestných činů – viz § 28 odst. 1 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů] a z jakého důvodu se rozhodl právě pro jedno konkrétní řešení – viz k tomu zejména listiny na č. l. 52 a 54. Tímto způsobem tedy stěžovatel dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu plně dostál požadavkům vyplývajícím ze závazného právního názoru vysloveného v předcházejících rozsudcích v této věci.*

[36] *Městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku stěžovateli vytkl, že si závazný právní názor vyložil chybně, neboť se zjevně domníval, že postačí, pokud „do spisové dokumentace doplní*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

podklad osvědčující okolnost, zda údaje žalobce zpracoval či nikoliv a soud si sám posoudí, zda jsou splněny podmínky pro uplatnění výjimky z § 28 odst. 1 ZOÚ. “ Nejvyššímu správní soudu však není zřejmé, jakým jiným způsobem si měl stěžovatel v nyní projednávané věci ještě počínat, neboť z obsahu předložené dokumentace je naprosto patrné, zda stěžovatel údaje žalobce zpracovává (popřípadě v jakém rozsahu) a jaké důvody jej k nevyhovění žádosti vedly. S městským soudem lze souhlasit do té míry, že není jeho úkolem nahrazovat úvahu stěžovatele. To však v daném případě nutné nebylo, neboť stěžovatel část svých úvah ozřejmil přímo v napadeném rozhodnutí a zbylé jsou patrné z předložené dokumentace. [...]

[37] Kasační soud přitom považuje za potřebné doplnit ještě poznámku ve vztahu k evidenci CESO. Stěžovatel setrvale uvádí, že pro účely posuzování žádosti podle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů není oprávněn do této evidence vstupovat. Městský soud nicméně stěžovateli ve svém rozsudku č. j. 18 A 23/2024–56 ani neuložil, aby tak činil. V bodě 48 tohoto rozsudku naopak připustil, že informace o zpracovávaných údajích může získat i jinak. Tak si ostatně v nyní projednávané věci stěžovatel počínal, přičemž z pohledu soudního přezkumu je rozhodné, že stěžovatel vyvinul snahu za účelem zjištění skutkového stavu (byť se tak nestalo nahlížením do CESO) a že byl svůj postup schopen obhájit. Úkolem soudu není hledat za spravující orgán nejvhodnější řešení, ale přezkoumat, zda řešení jím zvolené ve světle relevantní právní úpravy obстоjí. Tak se v daném případě stalo.

[38] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že již v rozsudku č. j. 1 As 45/2025–41 poukázal na mnohé nesnáze, které s sebou současná právní úprava poskytování informací v režimu § 28 zákona o zpracování osobních údajů přináší, a to především z pohledu soudního přezkumu. I pro spravující orgány však může být obtížné nalézt ideální rovnováhu mezi povinnostmi poskytovat žadatelům informace o zpracovávaných údajích a ochranou zájmů vymezených v § 28 odst. 2 citovaného zákona. Na tyto orgány přitom nelze klást při plnění jejich úkolů nesplnitelné požadavky. Zákon o zpracování osobních údajů možnost nevyhovění žádosti o informace výslovně připouští a stěžovatel této možnosti využil a důvody svého postupu vyjevil. Současně soud umožnil, aby ověřil, zda (popř. v jakém rozsahu) údaje žalobce zpracovává.

26. Vzhledem k výše uvedenému závaznému právnímu názoru NSS nelze než uzavřít, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné, neboť žalovaný vtiskl nejen do něho, ale i do spisové dokumentace konkrétní úvahy, které jej vedly k nevyhovění žádosti žalobce. Své rozhodnutí založil na podkladech, jež jsou součástí spisové dokumentace, a dostál závazným právním názorům vyřčeným v rozsudcích zdejšího soudu 18 A 23/2024-56 a NSS 3 As 34/2025-80.
27. Po vyřešení této otázky mohl soud přistoupit k přezkumu merita věci, tedy posoudit, zda byl postup žalovaného podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ zákonný. Právě poměrování v opozici stojících veřejných zájmů je pro posouzení zákonnosti postupu podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ stěžejní. I v tomto ohledu NSS v bodě 36 rozsudku 1 As 191/2025-37 předeštel svůj závazný právní názor: „Jakkoliv si lze představit, že může existovat případ, který by byl natolik sporný, že by vyžadoval podrobnější poměrování jednotlivých kolidujících zájmů, s ohledem na individuální okolnosti nyní posuzovaného případu postup stěžovatele plně obstojí.“ Z toho nepochybně vyplývá, že způsob, jakým žalovaný poměřoval dotčené veřejné zájmy při rozhodování o poskytnutí či neposkytnutí informace žalobci, byl s ohledem na individuální okolnosti případu dostatečný a v rámci soudního přezkumu obstojí. Zdejší soud, vázaný právním názorem NSS, se proto již nemohl blíže zabývat poměřováním kolize

práva na informační sebeurčení se zájmem uvedeným v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ a uzavřel, že postup žalovaného byl zákonný.

3.4. Údaje zpracovávané PČR a přibrání Policejního prezidia do řízení.

28. Zda je žalovaný oprávněný k vyřízení části žádosti, která se vztahuje k PČR, se již zabýval zdejší soud v rozsudku 18 A 23/2024-56 (konkrétně v bodě 26) a uzavřel, že se údaje zpracovávané policií v CESO neevidují a žalovaný není jejich spravujícím orgánem. Na tomto hodnocení se k dnešnímu dni nic nezměnilo. Žalovaný současně namítal, že by měl soud přibrat do řízení Policejní prezidium. Zdejší soud se však žádostí o poskytnutí informací o zpracování osobních údajů vůči Policejnímu prezidiu zabýval v rozsudku 3 A 96/2021 z 25. 10. 2022 a uzavřel, že nic nenasvědčuje tomu, že by Policejní prezidium některé informace zatajilo či úmyslně neposkytlo. Soud tedy uzavírá, že námitky žalobce týkající se zpracování osobních údajů žalobce PČR a Policejního prezidia nejsou důvodné.
29. Zároveň se výsledek nynějšího soudního řízení práv a povinností Policejního prezidia nijak nedotkne, proto je soud nevyrozuměl jako možnou osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.

3.5. Jiné námitky.

30. K požadavku na uložení pořádkové pokuty soud stručně sděluje, že není správním orgánem ve smyslu s. ř., tudíž v soudním řízení správním zásadně nepostupuje podle uvedeného procesního předpisu, jímž jsou vázány toliko správní orgány. Proto z podstaty věci nemůže o návrhu na uložení pořádkové pokuty rozhodnout. Předpisy upravující postup soudního řízení upravují samy možnost uložit pořádkovou pokutu (pořádkové opatření). Pro řízení před správními soudy je tímto předpisem s. ř. s. konkrétně jeho § 44. Ve smyslu § 64 s. ř. s. se úprava části první a třetí o. s. ř. použije pouze podpůrně. Soud žalobci připomíná, že v případě uložení pořádkové pokuty nejde o řízení návrhové, nýbrž tak soud činí na základě své vlastní úvahy. K tomu lze stručně doplnit, že žalovaný všechny své procesní povinnosti splnil řádně a důvod pro uložení pořádkového opatření podle § 44 odst. 1 s. ř. s. není dán. Ohledně „výhrady na uplatnění nároku na náhradu škody“ soud žalobci stručně sděluje, že tuto problematiku upravuje zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Je samozřejmě zcela na žalobci, jestli takový nárok v občanském soudním řízení uplatní, nebo nikoli, avšak tato otázka není předmětem nynějšího řízení. Ostatně ani žalobce tento nárok v nyní posuzované žalobě neuplatnil, pouze si „zachoval výhradu“ tak učinit v budoucnosti

4. Závěr a náklady řízení.

31. Žalovaný dostal závaznému právnímu názoru vyslovenému v rozsudcích 18 A 23/2024-56 a 3 As 34/2025-80. Svůj postup podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ zdůvodnil a spisový materiál o relevantní podklady doplnil. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Co se týče zákonnosti napadeného rozhodnutí, zdejší soud, vázán právním názorem NSS, konstatoval, že jej lze považovat za zákonné, neboť postup žalovaného ve světle poměřování kolidujících veřejných zájmů ob stojí.
32. Výrok o nákladech řízení, jímž soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodl též o nákladech řízení o kasační stížnosti, je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce nakonec úspěch ve věci neměl, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému nevznikly

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, přípustná jen tehdy, pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 926/19 z 2. 7. 2019).

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Praha 29. ledna 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.